

TENNIS, DE TWEEDE GEORGANISEERDE SPORT VAN NEDERLAND

De KNLTB ziet de ledentallen al een aantal jaar teruglopen, het nationale tenniscentrum wil maar niet van de grond komen en de Nederlandse tennisers en tennissters spelen een bijrol in het toptennis.

Kortom, de tennissport in Nederland heeft even de wind tegen. Maar we moeten niet vergeten dat tennis, na voetbal, nog altijd met afstand de tweede georganiseerde sport van Nederland is. Ter illustratie, er zijn evenveel mensen lid van een tennisvereniging als van alle hockey-, gymnastiek-, korfbal- en handbalverenigingen samen. Tennis doet er dus nog altijd toe.

In het recent verschenen brancherapport Tennis in Nederland wordt een inkijsje gegeven in de tennismarkt. Wat hierin opvalt is de grote verantwoordelijkheid die bij sportverenigingen ligt als het gaat om beheer en exploitatie van de accommodaties. In de helft van de gevallen is de vereniging eigenaar van het sportpark en in tweederde van de gevallen verricht de vereniging het

her als een elitesport en sturen er bij verenigingen op aan dat ze zelf eigenaar zijn van de accommodatie of kostprijsdekkende tarieven betalen voor de huur van tennisbanen. Als gevolg gaat er per saldo nagenoeg geen gemeenschapsgeld naar tennis. Een groot contrast met voetbal, wat van oudsher te boek staat als volkssport, waar grofweg 90% van de accommodatiekosten worden gedragen door de gemeente. Niettemin weten de tennisverenigingen zich vooralsnog goed staande te houden en geven ze blijk over de capaciteiten te beschikken om exploitatie en beheer van de tennisbanen zelf te verzorgen.

Hoewel de kosten voor tennis in vergelijking met andere sporten niet hoog zijn, maakt de beperkte overheidsbijdrage tennis in vergelijking met andere georganiseerde sporten een relatief dure sport voor de sporter. Vermoedelijk als gevolg hiervan kent tennis een beperkte deelname van lage inkomensgroepen. De kracht van tennis is dat het in tegenstelling tot veel an-

flexibiliteit beoefend kan worden.

Deze aantrekkingskracht op jeugd en ouderen maakt, samen met de goede geografische spreiding van de 1.650 tennisaccommodaties in Nederland en overwegend goed uitgeruste clubhuizen, dat de tennisverenigingen van toegevoegde waarde kunnen zijn voor het lokale beleid, bijvoorbeeld voor het activeren van inactieve ouderen. Tennisaccommodaties zijn veelal nabij gelegen en bieden goede mogelijkheden om ingezet te worden voor samenwerkingen met onderwijs en zorg, en binnen de bredere taakstellingen van de decentralisaties. Aanleiding genoeg om als gemeente, meer dan in het verleden, de ogen te openen voor de tennisverenigingen en deze nadrukkelijk te omarmen in het beleid. Er lijkt genoeg potentie te zijn om de lijn naar boven weer in te zetten. Wel blijft zich bij mij de vraag opdringen hoe tennis ervoor had gestaan als het ook de overheidssteun had ontvangen die andere georganiseerde sporten, zoals voetbal en gymnastiek, krijgen. Zouden we er dan net zo goed op staan als Australië met ongeveer de helft meer leden per 10.000 inwoners en een flinke afvaardiging van top 100 spelers? Het lijkt me een experiment waard. In de ene helft van het land tennis zwaar gaan steunen vanuit de overheid en in de andere helft niet, en dan kijken of de steun van de overheid er toe doet. Ik ben benieuwd.

Remco Hoekman is senior onderzoeker bij het Mulier Instituut en verbonden aan de Radboud Universiteit Nijmegen.

“
HOE HAD ONS TENNIS ERVOOR GESTAAN
ALS HET EVENVEEL OVERHEIDSSTEUN
HAD ONTVANGEN ALS VOETBAL EN
GYMNASTIEK?”

dagonderhoud van de banen. De bemoeienis van gemeenten met de tennissport is in vergelijking met andere sporten als voetbal, zwemmen en gymnastiek, zeer gering. Gemeenten beschouwen tennis van ouds-

dere georganiseerde sporten zowel op de jeugd als op de ouderen een grote aantrekkingskracht heeft. Daarbij speelt mee dat de sport een lage instapdrempel kent en op ieder niveau en met een redelijke mate van